

Monarquía?
República?
Catalunya!

(Cambó, 1922)

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC. NEGRE

Catalunya?
República?
Monarquía!

(Cambó, 1934)

Ay IV - Núm. 157

Barcelona, 13 de juny de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO
NEGRE
per al Sr. Raimon d'Abadal

No sorprendrà ningú que el Tussó Negre d'aquesta setmana vagi dedicat a l'il·lustre President de la Lliga. La Lliga es mereix això i molt més, i com que el seixant Abadal encara la presideix, és en la seva persona que han de recatre els honors d'aquest moment.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que l'any 1923 va collaborar a l'adveniment de la Dictadura.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que el mateix any 1923 es va deixar prendre la Mancomunitat dels dits, sense formular la més petita protesta contra l'afanador que els mateixos havien enlairat.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que a la caiguda de la Dictadura posà tota la seva força a servir el rei, que havia vingut a recordar-nos, al Saló de Sant Jordi, que era el descendent de Ferran V.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que fa una guerra a mort a les esqueres espanyoles que concedien l'Estatut.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que s'ha aliat amb Gil Robles, els radicals, El Debate i A B C i amb tots els enemics tradicionals de Catalunya.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que s'ha retirat del Parlament de Catalunya, mentre a Madrid collabora a l'obra d'un Parlament que vol ensorriar la República i amb els llibertats catalanes.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que ha aconseguit del Tribunal de Garanties un fall que redueix al res les facultats legislatives del Parlament de Catalunya.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que ara vol que la Generalitat accabi un fall que pràcticament destruïx l'autonomia i exigeix que es respecti una Constitució que ella no va votar.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que aquests darrers anys no ha fet altra cosa que sabotejar la República i l'autonomia que aquella havia fet possible.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que ha renegat de tota la seva història patriòtica per servir els interessos dels enemics històrics de Catalunya.

La Lliga, la catalaníssima Lliga, que en plena follia menopàusica, preferia el paper de traidora que el de collaborar a l'interès superior de Catalunya.

Per totes aquestes raons, el seixant Raimon d'Abadal, president de la Lliga, es mereix el Tussó Negre.

Li donem amb molt poca alegria.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

DIMECRES, 27 DE JUNY

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

EL BE NEGRE

celebrarà amb un número extraordinari el tercer aniversari de la seva aparició.

Camacho, por su conocimiento de la campaña de Filipinas, y el señor Ventosa y Calvell por su elocuencia. Dos sargentos, los señores Trias de Bes y Sagarta, por su léxico marcial y energético; un cabo, el señor Solà de Canyelles; dos sargentos, los señores Brunet y Pla; el cuerpo de Estadística, formado por los señores Bausili, Toldada, Vidal y Guardiola y Matynés, y la tarregada formada por la tarregada. Primer ejercicio: Formen! Ar! (Tothom formà.)

Media vuelta a la derecha... ar! (Tothom féu mitja volta a la dreta.)

Firmes... ar!

(Tothom féu firmes.)

Entreguen denuncias y confidencias!

(Tothom es tragé quilos de pappers de les butxakes i els llurars.)

A limpárnos los zapatos!

(Tot el cos de policia indígena es precipità a netejar les sabates dels policies de l'Estat.)

—Qué es eso?—cridà de sobte el cap.—He dicho a limpárnos los zapatos y no a lamerlos. So chinos!

Quan s'acabà la feina, el cap de la policia de l'Estat prengué la pàrroca i digué:

—Senyors, estoy satisfecho de la buena voluntad con que han asumido sus nuevas funciones, y espero que el Gobierno lo estará igualmente. Pero hasta ahora nosotros no habíamos tratado más que con confidentes, y chocando esta nueva modalidad con nuestra tradicional caballería nos permitirán que nos retiremos a Madrid.

Ustedes quedan, desde este momento, a las órdenes directas del ordenanza.

I dit això, ell i els seus subordinats varen sortir de la sala. Encara no havien girat l'esquena que ja hi havia pinyes per veure qui llevaria primer les sabates de l'asistent. Nosaltres, naturalment, per despistar, varem fugir cridant *Viva España*, mentre l'ordenanza, amb veu energica, cridava:

—A limpiar los waters!

Hom ha sollicitat al senyor Leroux que torni a formar govern perquè el moment és greu i sembla que cal anar directament a la pacificació dels esperits.

Els autobusos Tornier han emprès una tournée per províncies.

El Front Únic de guàrdies urbans, ha trams la seva adhesió al Front Únic nacional. En els medis polítics aquesta noticia ha estat molt ben acollida.

El senyor Pich i Pon ha cursat un ràdio en el qual diu que no sap per qui mar navega.

«Ha llegado un barco cargado de... radicales!»

El senyor Raimon d'Abadal no sap si anar-se'n de la Lliga junt amb les joventuts.

L'Emiliano ha negat la salutació al senyor Puig d'Asper.

El Royo Villanova encara es ressent de l'abraçada del senyor Leroux.

Ningú, ningú, no s'atreveix a censurar els mitjons Molfort's.

Boxa - Olympia Ring

Avui nit, a les 10'15

EXTRAORDINÀRIA VETLLADA

En 10 rounds: els welters

MONTÀNES - MARTÍNEZ

En 10 rounds: Campionat d'Espanya del pes mosca

ORTEGA - FERRAND

Campió Challenger oficial

En 10 rounds: els plomes

TORRES - AUGIER

Formidable combat: C. de França i cha-

amb Gironès Henger d'Eur.-pa

Entrada general: 3 pessetes

amb el cor a la mà

FATALISME

Ningú no podrà dir que el pobre Tribunal de Garanties no ha tingut l'exèrcit que era de preveure.

La seva instauració fou deguda a que quan la discussió de la Constitució de la República a les Constituents, uns quants professors, amb molta fortuna de savi i que es pensaven haver patit la Constitució de Weimar, proposaren amb especial interès a les Constituents que el Tribunal de Garanties alemany fos transplantat al projecte que discutien.

La cosa fou molt discutida; però com que ningú no hi entenia gaire, el projecte va prosperar.

Vingué més tard el problema d'allotjar l'alt Tribunal i ningú no el volia per rellotge. Calgué, per evitar que no dormís al ras, comprar-li el Palau d'un marquès de Valdecilla qualsevol i començar unes obres que encara duren.

Però el problema adquirí tints espontanous tràgiques, quan les Corts actuals es posaren a discutir el seu dels esforçats magistrats de l'infelic Tribunal.

—Per la feina que fan!—deien.

—Pero—deien com a exemple—és més inútil que el Tribunal de Garanties!

Per acabar-ho d'arreglar, el primer afre que ha conegut el Tribunal, la llei de Contractes de Rena, l'ha posat en tràngol de mort.

Pau als morts! Encara que no tinguin ni cadàver!

ENTREVISTA SECRETA

S'ha parlat molt poc, entre altres raons perquè el senyor Samper no hauria vist amb bons ulls que se'n parlés, de la visita que el President del Consell va fer una nit al senyor Hurtado al Palace de Madrid.

Diuu que el senyor Samper, amb una gran reserva, va confiar al senyor Hurtado un recadet, que fa referència a la fórmula d'arranjament que el President del Consell proposava a la Generalitat:

—Apa—va dir-li—, que els catalans estarem contents! Acaba de signar un decret nomenant president de la Comissió Mixta de Traspasos el senyor Calot.

—Què dieu?—va fer-li el senyor Hurtado.— Si el President no podiéu nomenar-lo vos! Ho ha de fer la mateixa Comissió!

Quan els periodistes s'assabençaren que la publicació del decret havia estat invitada, degut a l'avís del senyor Hurtado, van anar a queixar-se-li:

—Amb la broma que haurien fet!

El que més va lamentar-se de tot això fou, però, el propi senyor Samper:

—Ves! Quin càrrec li donaré jo ara al senyor Calot!

El senyor Pich i Pon ha cursat un ràdio en el qual diu que no sap per qui mar navega.

El senyor Raimon d'Abadal no sap si anar-se'n de la Lliga junt amb les joventuts.

L'Emiliano ha negat la salutació al senyor Puig d'Asper.

El Royo Villanova encara es ressent de l'abraçada del senyor Leroux.

Ningú, ningú, no s'atreveix a censurar els mitjons Molfot's.

Boxa - Olympia Ring

Avui nit, a les 10'15

EXTRAORDINÀRIA VETLLADA

En 10 rounds: els welters

MONTÀNES - MARTÍNEZ

En 10 rounds: Campionat d'Espanya del pes mosca

ORTEGA - FERRAND

Campió Challenger oficial

En 10 rounds: els plomes

TORRES - AUGIER

Formidable combat: C. de França i cha-

amb Gironès Henger d'Eur.-pa

Entrada general: 3 pessetes

AIGUES DE SANT HILARI SACALM

HOTEL MARTIN

Obert del 1.er de juliol fins al 15 de setembre

Auto diari de Barcelona Sant-Hilari durant la temporada oficial

Informes: Boqueria, 13, 1.er - Tel. 17953 - Barcelona

«EL ALMA EN LOS LABIOS»

Tants anys que hem passat barallant-nos, i ara resulta que sempre hem pensat igual!

NIT DE SANG

El Tribunal de Garanties que ha de fallar el jall del Tribunal de Garanties.

aquell vi del rabassaire que us ha fet tan mal profit.

I tan mal profit us feia, que us n'anaveu a Madrid

i portaveu als hidalgos que seuen allà reunils,

perquè les tirin enlaira

les lleis del nostre país.

I va ser-ne la primera la de Contractes, ai sí!,

la de Contractes Agraris,

causa del vostre despit.

Emparats per Sant Isidre,

la portareu, decidits,

treient foc per les genives

i llençant grans esgarips.

Quina broma, quin platxeri,

quina joia i quin gaudir

tingueren aquells sapastres

en veure-us conduir

la pobra llei de Contractes

lliçada com un Sant Crist!

Ara si que farem festa!,

deien tots amb uns grans crits;

esbotzar lleis catalanes

com en temps de Felip V!

Si ell sos botiflers tenia,

nosaltres també els tenim;

són uns estira-cordates

que ens ho porten ja amanit;

la feina que ens estalviuen

ha estat sempre la més vil.

La pobra llei tremolava,

blanca com el gessami;

aquells brétsols se li acosten,

l'amerenacen insistint

amb cada considerando

que la fa tota extremí.

Sis més a prop s'hi trobaven

amb eines de tall dits;

sis eines de tall portaven;

les hi enformen totes sis.

La pobra llei cau a terra

tot fent un gemec molt trist.

Escolteu, fills de muntanya,

de tota la nostra terra

fins els més llunyans confins,

escoiteu i pareu compte

amb el que diu don Lluís:

«La nostra llei no és pas morta;

prim' ho serem tots aquí!

Per nosaltres és ben viva

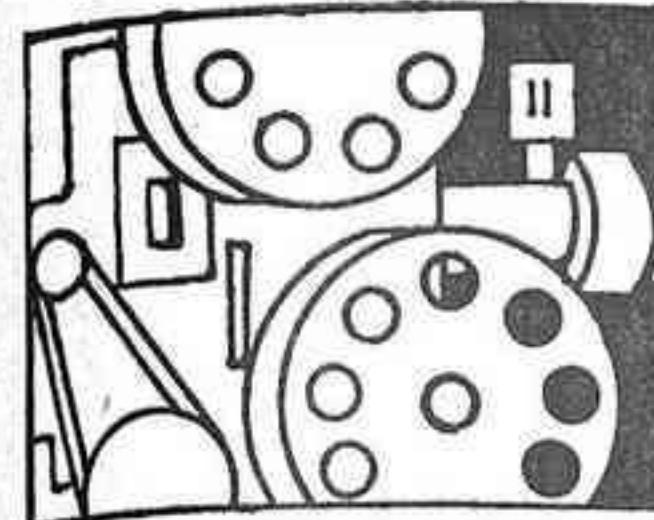
i bé ho sabrem sostener;

ho sostindrem tots a una,

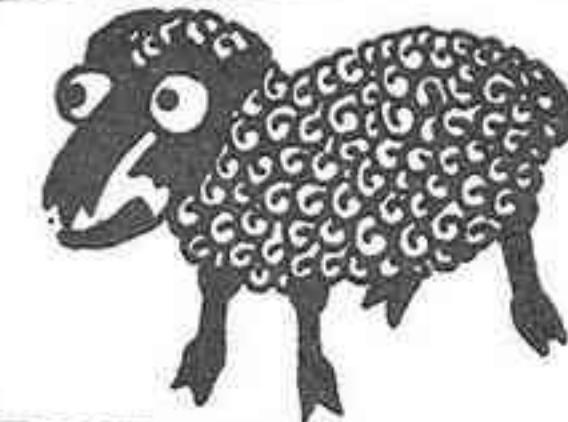
tots a una i ben units.

Pactàreu amb Milianus,

</div

El Be a les foscures

LES ESTRENES

Cansats ja que la justícia només perseguix noies innocents, quan persegueix noies, i que aquestes són l'estrella, i que aquesta estrella sigui una noia amb una cara d'innocència com Nancy Carroll, aquesta setmana al Coliseum li han comiat, vulguis no vulguis, un crim i després ens la fan simpàtica; més simpàtica encara que abans perquè el mort és un bandarra sense entranyes que té un criminal de propietat al qual no li ha de fer més que un senyal perquè t'engegui un ganivet sense marques digitals a l'esquena.

Naturalment, i com el seu títol de *La mujer acusada* indica, tot conspira per perseguir aquella xiota que, entre parèntesis, s'ha enamorat de Gary Grant, com moltes d'altres, i júges i fiscals fan i desfan per fer-la confessar. Sort té que Gary Grant és un bon advocat que sap manejar el fuet com ningú i fa que l'assassí que l'havia d'assassinat i altres coses, que serveixen al jutge i al fiscal per deixar correr el procés de por d'emboilar-se massa. Un film interessant amb un *passage a tabac* a càrrec de l'avocat, realment impressionant.

COLISEUM

CASA INTERNACIONAL
por
Peggy Hopkins Joyce

W.C. FIELDS
STUART ERWIN
SARIMARITZA
y
20 ARTISTAS MAS

Espectacular sàtira sobre la televisió
Sense reestrena fins a l'octubre
Es un film PARAMOUNT

En canvi a l'Urquinaona, si per alguna cosa impressiona *Una noche en el Cairo*, és per la barba que fa creixer als innocents espectadors. Es un film que, quan comença, diu: «Em sembla que ens divertirem»; però fillets, encara Ramon Novarro no comença de fer la seva cantarella que l'espectador diu: «Ja hem rebut», i ho encerta.

Com el seu títol indica, *Una noche en el Cairo*, passa al Caire; però la nit que passen les coses, no passa al Caire, sinó al desert, en aquell desert dels films americans i en un oasi d'aquells oasis americans dels deserts americans dels films americans. El protagonista és, com ja hem dit, Ramon Novarro i tota la seva gràcia és fer-se ben pesat amb una turista perquè aquesta, cansada de tant i tant resistir s'ho deixa fer tot. Ho fa tan bé que el públic també s'ho deixaria fer tot per tal que el film s'acabés.

El tercer film del Capitol és *Charlot prestatista*, que és un d'aquells films de Chaplin, tan bons, però tan mal tractats per la R. K. O. amb una sincronització fràgil per algun pallassos tronat, o sigui, per algú Toresky d'Amèrica, que sembla que prengui el pèl al fil, a Charlie Chaplin i al públic. Ho deuen fer perquè els vells films de Chaplin no desentonin al costat de tantes tabarres noves com ens donen.

Amb *El último acorde*, el Fantasio fa els últims badalls de la temporada i els espectadors badallen més encara que no xiullen. Com que si expliquéssim l'argument, els que badallarien i xiullarien serien els nostres lectors, no més direm que hi ha un músic que va amb la seva amant i la seva filla, i perquè no li ho conequin, fa passar la seva amant per dida de la noia o la noia per dida de l'amant. Hi ha una senyora que es fa monja, i quan ja sembla que tot s'ha acabat, surt un retol que diu: *Veinte años después*, i el públic xiula, i en aquests vint anys el músic, que d'una estocada en un del havia quedat amb la mà paralitzada, es guareix, toca el darrer acord, troba la noia, a menys que no sigui la dida, en fa una vedette i veu visions en sobreimpressió. Una joia: més ben dit, una super joia.

La casa Fox, sembla que està desesperada perquè la M. G. M. li ha fet la llesca ja que com a llau na i dolent, posar resulta més llau na i dolent Ramon Novarro que el mateix José Mojica.

Al Fèmina en els seus interminables badalls-ah, mateu-lo d'una

vegada perquè no pateixi-han estrenat *La pequeña timadora* que, naturalment, és un film alemany.

Aquesta petita timadora és una noia que s'enamora d'un que es pensa que és un lladre i resulta que és un milionari, com no podia menys d'esser tractant-se del protagonista. El film és, a estones, divertit, però se li coneix que és alemany per aquella mena de pesadesa que de sobre els alemanys han de posar en els seus films còmics, segurament perquè es coneix que són alemanys.

Es veu que és alemany també perquè hi surt com a tots, la Costa Blava francesa. Com que aquesta costa surt també en els films francesos, és de temer que la pròxima guerra serà exclusivament per veure per a qui queda.

Segons es veu, el Fèmina ha de servir aquest estiu de sucursal de Cuenca o de Lirines, com en diuen ara, perquè vagiu a passar-hi les nits els estiuants del Passeig de Gràcia. La moda, si no s'estronca, podrà omplir el confortable i infortunat local d'una concurreda distingida, però, pobresa, molt mal educada, en bandes de xicot i xicot que hi anrien a parlar, en castellà, naturalment, i en veu alta naturalment, de coses que no interessen als altres espectadors.

Si aquesta atracció continua, la veritable atracció serà, per al públic correcte, de portes enfora, a menys que l'empresa preferexi que el local es converteixi en ring.

Al Capitol, sense fer soroll, ens van donant uns programats que Déu n'hi do.

Ara ens projecten tres films, un d'eixos i dos de bons i a més, divertits. El primer, *Los conquistadores* va a ésser una mena de *Cavalcada americana*, sense, naturalment, aquell to major de l'anglès. En comptes de posar-hi com a punts de referència la guerra de boers i la mort d'una reina, els americans hi posen les crisis financeres i econòmiques. Tot plegat per dir als seus que no s'espantin perquè altres vegades n'havien passades de tan crespes i tampoc se'n sortiran.

El curiós del cas dels dos films és que, mentre van pel vuit-cents, tot va bé; però quan arriba la guerra i comencen de fer-hi sortir explosions i marxes i combats amb morts i ferits, la cosa s'endrena i no hi ha per on agafar-la. Però, en conjunt, el film es força interessant.

Un altre film dels que fan al Capitol és *Cazando fieras en África*, que ens explica finalment la veritat sobre totes aquestes coses del Tarzan i de les feres i dels films de feres. Ja ens pensavem que tot seria una comèdia com el film de que ens ocupem. Entre els personatges hi trobem un Tarzan, que no és un Tarzan sinó una Tarzana, que amb aquell criat que feia el Weismüller i ventant-se cops de puny al pit que li fa soroll de bomba, fa aran les feres com vol, es baralla amb lleona i rapta exploradors que és un gust. Després d'aquesta paròdia dubtem que els Tarzans tornin a treure el nas. I si ho fan, ens hi posarem nosaltres i en farem un a Montjuïc amb l'Arcos de protagonista.

El terç film del Capitol és *Charlot prestatista*, que és un d'aquells films de Chaplin, tan bons, però tan mal tractats per la R. K. O. amb una sincronització fràgil per algun pallassos tronat, o sigui, per algú Toresky d'Amèrica, que sembla que prengui el pèl al fil, a Charlie Chaplin i al públic. Ho deuen fer perquè els vells films de Chaplin no desentonin al costat de tantes tabarres noves com ens donen.

Amb *El último acorde*, el Fantasio fa els últims badalls de la temporada i els espectadors badallen més encara que no xiullen. Com que si expliquéssim l'argument, els que badallarien i xiullarien serien els nostres lectors, no més direm que hi ha un músic que va amb la seva amant i la seva filla, i perquè no li ho conequin, fa passar la seva amant per dida de la noia o la noia per dida de l'amant. Hi ha una senyora que es fa monja, i quan ja sembla que tot s'ha acabat, surt un retol que diu: *Veinte años después*, i el públic xiula, i en aquests vint anys el músic, que d'una estocada en un del havia quedat amb la mà paralitzada, es guareix, toca el darrer acord, troba la noia, a menys que no sigui la dida, en fa una vedette i veu visions en sobreimpressió. Una joia: més ben dit, una super joia.

Però el film no s'acaba encara que tres o quatre vegades sembla que s'acabi; fins que la noia, que és la Myrna Loy, decideix fugir amb Ramon Novarro, i no es podia acabar abans perquè cada cop que anava a fer-ho el director es recordava que Ramon Novarro era l'estrella, que cobrava per ésser-ho i que, per tant, havia d'acabar guanyant. I no saben per què: perquè si cobrava prou no calien tantes consideracions. Una bona puntada pel darrera, i tots contents.

La casa Fox, sembla que està desesperada perquè la M. G. M. li ha fet la llesca ja que com a llau na i dolent, posar resulta més llau na i dolent Ramon Novarro que el mateix José Mojica.

Al Fèmina en els seus interminables badalls-ah, mateu-lo d'una

(El partit radical ha elegit la seva «Miss».) Dels diaris.

—Li agrada aquesta miss?

—Sí; és una dona que roba el cor.

MOLT IBEE!

Els èxits d'«El Be»

En el nostre número de la setmana passada es donava el primer programa de ràdio que seria retransmés tantost els serveis de radiodifusió fossin travessats. S'anunciava que a les vuit del matí s'obriria l'estació radiària l'himne *Banderita tú eres roja*. Ràdio Barcelona, segurament mal informada, suposa que aquell programa era el que corresponia al dia següent, i en efecte, a les vuit del matí de dijous els radiofoniens creueren que ja estava realitzat el traspàs, ja que el primer disc que engregaven era un fragment de *Las corsarias*, justament el que en el qual hom hi canta *Banderita tú eres roja*.

No cal dir la sorpresa dels pacífics clients de Ràdio Barcelona. Sort, però, que algú advertí els locutors de la planxa que feien i l'himne fou tallat en el moment algid. Per tal que ningú s'indisporsiés per l'escolania en *El negro*, etc. Doncs ara no filmaren més i ja podeu fumar el camp, amb perdó sigui dit de les cares honrades.

Però era tard. EL BE NEGRE ja s'havia apuntat un nou èxit.

Benito Perojo es va trobar que no havia filmat l'escolania i necessitava l'escolania. Però un dia va trobar el mestre Pérez Moya i li va ensenyar dos Amadeus i li va demanar que fes cantar l'escolania de la Mercè per sortir al film com si fos la de Montserrat, i el mestre Pérez Moya, que mai no s'hauria pogut esperar dirigir l'escolania de Montserrat, va dir si, però hem de combinar que no ho sapiga ningú. I digué: com que el senyor rector de la Mercè dorm com un so, hi anirem a mitja nit i farem cantar l'escolania.

I hi anaren a les dotze de la nit, de puntetes, ell, l'escolania, en Perojo i el camió, i passaren per una porta falsa i impressionaren el film, i ara quan es projecti, el prior de Montserrat es pensarà que és un miracle i anirà a veure el bisbe perquè canonitzi el negre que tenia l'ànim blanca, o en Perojo, a elecció.

Però com que, de moment, va veure l'escena del negre amb la Colomer, el prior es va escamar de tal manera que, quan hi va anar en Padilla a fer un documental de debò no hi havia manera de convènci-lo que fos per un documental i no per un negre, un *Cafè de la Marina* o bé un film de feries de l'Africa, i exigí tals garanties que el film que farà en Padilla haurà de sometre's, a més de la censura de la Generalitat, a la censura eclesiàstica i a la d'en Ramon Rocabado. I Comerma!

ses (publicava també una demostració per regla de tres de l'existència de Déu), publicava un interviu amb Florelle i entre altres besties li atribuia les següents:

—Es usted francesa?

—Meis au!

El que es veu que no n'era ni en sabia un borrhà, era el redactor.

Després, més avall, li fa explicar coses com aquesta:

Siendo muy pequeña me envió (la seva mare) a casa de mi tía, quien trabajaba en el cabaret «La Cigala de Paris» y al lado suyo comenzó a darme cuenta de la vida. Solía meterme sobre las artistas que actuaban en aquel cabaret.

Es veu que, a més de no saber francès, el pobre redactor tampoc no sabia espanyol, ni tant sols escriure. Hi ha sospites que l'autor de l'article fou el senyor Pic i Pon en persona.

El famós Rambal fa una pel·lícula amb el famós Graciani. Es titularà *El desaparecido*. Sembla que el paper del desaparecid lo farà els diners que s'hi posin.

El famós Arcos va fer *El niño de las coles*, pel senyor Cimamond. El film es fa amb un camió Eclair que fa dos anys que jaia en un garatge de Madrid, després d'haver fet uns metres de noticiari. L'Arcos el fa servir ara, junt amb en Gaspar, per fer un viatge per Espanya a tall de gitans. Diuen que d'això en sortirà un film. Deurà ésser per gitans.

El conegut autor de couplets, senyor Puche, que ara fa dobles per la casa Trilla, voler fer *La historia de la camisa*, que no sabem si és un documental o un film *cochon*. I ara vol fer *La prendra*, que suposem que si que és un film *cochon*. Diu que el vol pagar ell, per tal de fer-ho, s'ha venut un establiment que tenia. Els seus companers en la Premsa, aiutats d'admiració i de commisariació, li varen donar un banquet a l'Euzkadi, per tal que pogués sopar un dia més.

Els nostres espies ens comunicen que han aconseguit descobrir dues vegades el dibuixant Passarel·le i l'enjogassada novel·lista Mercè Rodoreda asseguts en un banc molt retirat del Parc de la Ciutadella.

Degut al fet d'haver estat observats de lluny, hom no pot predir l'abast de la conversa.

No ofereix però cap dubte que en la primera entrevista ella li va lluir un paquet (no Madrid) dins el qual hi havia un nombre respectable de cabells.

Ell el va prendre i li va aconsellar que anés a fer novelles.

En el segon round ella es mostrà més oberta. Passarel·le, però, no es va donar i amablement li féu veure que ja tenia la mostra i que s'hi interessava ja li faria el *perdid*.

Quins homes més difícils!!

Hem rebut els llibres següents: *L'etern femení*, de Lluïcia Canyà.

Del que hom no pot fugir, de Mercè Rodoreda.

Joana Mas, d'Anna Muria.

L'oreja al desert, de Miquel Llor.

En parlarem oportunament.

El Mundo Deportivo, amb aquella fina ironia que el caracteritza i amb aquell afany de quedar bé amb tothom, publica la següent notícia:

PRÓXIMA BODA DE UNA REMERA

El dia 29 del pròxim pasado

Els misteris de Montserrat

... i els misteris de la Mercè

Com que per filmar o per refilmar *El negro que tenía el alma blanca*, Benito Perojo havia d'anar a Montserrat, se'n va anar a Montserrat. Com que havia de filmar l'església i l'escolania cantant, se'n va anar a trobar el prior i al prior li va dir que no podia ésser. Perojo, però, li va dir que era per fer un documental, i aleshores el prior ho va veure i va dir ah, si és així, feu-lo, i li deixà fer, i Perojo començà de fer-lo. Però arribà un moment que Perojo va haver d'anar a la plaça de Montserrat i dirigir una escena del Negre amb la Colomer i el prior ho va veure i va dir ah, si em volieu enredar? i fer sortir l'escolania en *El negro*, etc. Doncs ara no filmaren més i ja podeu fumar el camp, amb perdó sigui dit de les cares honrades.

Benito Perojo es va trobar que no havia filmat l'escolania i necessitava l'escolania. Però un dia va trobar el mestre Pérez Moya i li va ensenyar dos Amadeus i li va demanar que fes cantar l'escolania de la Mercè per sortir al film com si fos la de Montserrat, i el mestre Pérez Moya, que mai no s'hauria pogut esperar dirigir l'escolania de Montserrat, va dir si, però hem de combinar que no ho sapiga ningú. I digué: com que el senyor rector de la Mercè dorm com un so, hi anirem a mitja nit i farem cantar l'escolania.

I hi anaren a les dotze de la nit, de puntetes, ell, l'escolania, en Perojo i el camió, i passaren per una porta falsa i impressionaren el film, i ara quan es projecti, el prior de Montserrat es pensarà que és un miracle i anirà a veure el bisbe perquè canonitzzi el negre que tenia l'ànim blanca, o en Perojo

mes de mayo, fué pedida la mano de la bella y distinguida señorita a la par que entusiasta deportista del remo Myrtle Dolores Badia Pellicer, para el joven oficial de la Armada don Antonio Pellicer.

«La boda quedó señalada para el próximo mes de septiembre.

«A la simpática y «marítima» pareja nuestras felicitaciones, con el deseo de que en el «cruceiro» matrimonial todo les vaya bieno en popa.»

Sí, sí, que vagin fent brometa! Una petita relisada del linotipista... ja la ballem!!

«LLUVIA DE PERLAS» I «EL MONSTRUO» I «EL CASANOVA»

D'un any a aquesta part, la nostra ciutat ha tingut la sort de presenciar l'eclòsi de dues valors poètiques remarcables. Roca, l'autor d'Amor que oyó amor, és una d'elles; Eudaldo Morell Casanova és l'altra.

Aquest Eudaldo és terrible i obstat com una mala cosa. Quan es posa a fer versos, no té aturador. A casa seva estan esgarriats perquè els fa i després encara els compta. Com aquells que tenen afició a esternadar... Diu que per ara en porta 18.000 de fets. I ell tan campante!

Per al senyor Morell això de la poesia és bufar i fer ampollas.

El fort del senyor Morell Casanova són els poemes dramàtics en vers. Per ara ja n'ha escrit sis. Sembla que, si tot va bé, per l'agost ja en tindrà vuit. Es a dir, que el senyor Morell ja es permet el luxe de tenir bessonades...

Lluvia de perlas és bona de cap a peu. Un gran poema que l'Espanya, que es tan envejós, volria haver escrit amb el seu sistema, però que nosaltres dubiem que pugui ésser plasmat de cap més manera. Lluvia de perlas és un drama únic. Volem presentar-ne els millors fragments als lectors d'EL BE NEGRE. Creiem que ens ho agrairan.

La primera pàgina de l'obra Lluvia de perlas diu així (al peu de la lletra):

PERSONAJES
Don Benigno: Caballero que no encuentra en los placeres mundanos la felicidad que le promete el dinero y, al fin, se casa con virtuosa mujer santa.

Sr. Roque: Viejo banquero frasquito y de cruel instinto. Jorobita tiene que enorme llega a ser.

Sra. Cecilia: Esposa del Sr. Roque. Mujer mundana que, al renir con su marido, se convierte (No sabem en què.)

Odón: Joven soltero, muy formal y listo secretario.

Paca: Hermana de Odón. Neurasténica, coqueta, de poca edad.

Sra. Moya: Joyero de gran renombre. (Dei voler dir: Sr. Roque.)

Etc., etc., etc.

Tot va seguir per aquest coll en la descripció dels personatges.

El gran poema (Edicions «Biblioteca Morell», Barcelona) comença així:

Sra. Roque
¡Qué pelicula, amiguita,
ayer vi!

Paca
(En el Poliorama?)

Sra. Roque
No, en el Nuevo. ¡Qué bonita!
¡Qué argumento para un drama!
(Pausa.)

Paca
No se calle, no, don Roque,
y de films, que es magna obra,
algo cuente que me alogue.

Sra. Roque
El séptimo arte recobia
lo que, al hacerse sonoro,
parecía haber perdido.
Música, couplet y un coro
que cantó «Feliz he sido»,
mis sentidos arrobaron;
pero al punto, tanto vino
desastroso y lo silbaron;
no admiten tal desatino.
A la orilla de un estanque
cuyas aguas reflejaban,
de un montículo cual tanque,
siluetas que horrozonaban,
combate vi entre guerreros
disfrazados de cristianos
que, al dejar montes y cerros
cuál la palma de la mano,
lago en loma han transformado.
Es que do agua hermosa había,
han ejercido enterro
con cabeza que aun espía.
Siguió al horrido espectáculo
ceremonia religiosa
que un mirado alto y sin báculo
presidió. Fué muy hermosa.
Vino luego el homenaje
que el pueblo dedicar suele
a indios que andan con bagaje
que, pasando, huesos muelas.
Y banquetes y festeos
mi ojo vieron muy lucidos;
y de ninjas mil forcejos
hechos con miembros formados.
Tres hermosas bailemas
persiguieron a siete enanos,
brincos daban en divinas
montañitas y amplios llanos.
De pronto aparece Octavio
y a Rosa, estrella divina,
beso dió tan fuerte al labio
que temblor dió a mi vecina.

Paca
I Ay, don Roque, si una maïsa
recibia de aquell beso!

— Per què el tanquen?
— Perquè va dir que en Lerroux i en Samper eren en Lerroux i en Samper.

Sra. Roque
(besant a la sentimental doncella)
Ahí lo tienes, niña maja;
aunque tarde, es hecho expreso.

Lluvia de perlas forma un volum de 200 pàgines. No cal dir que els moments «intensos» abunden.

Ultra aquesta particularitat, hi ha encara èl fet que l'indescriptible Morell, davant la possibilitat de tançar un vers amb rapidesa i seguretat, passa per damunt de tot, escrivint coses com aquesta:

Sra. Cecilia
¿Detectives?

Paca
No; joyeros.

Sra. Cecilia
Uno de ellos personaje
enjuto es, lo he visto en cueros.

O com aquesta altra:

Paca
Toda precaución es poca;
cercada se halla la casa;
la secreta, como loca,
bolsillos registra y pasa
dentro el sitio más oculto
y sensible de mi entraña
procesión que rinde culto
al temor que la acompaña.

Sí aquesta obra los coneiguda com mereix ésser-ho, nosaltres en fariem una crítica que deixaria astorat Lluís Muntanyà (critic eventual i castigador etern); però com que ens temem que Lluvia de perlas és amb prou feines coneiguda d'un u per cent dels nostres lectors, el que cal és fer-ne un petit mostrar. Si existeix un peix que es porta l'oli, hem d'admetre el fet que certes obres es porten la critica feta. Això ens estalvia d'inserir-hi.

Heus ací una lliçó de prudència política que la Lliga lamentarà no haver posat en circulació. Sí, senyors: l'important no és guanyar. El que cal als pobles grans i laboriosos és perdre i, si po ser tenint tota la raó, encara millor.

Com diu mol bé La Noche, ya es hora que nuestros políticos acaben con la leyenda de que los catalanes no han sabido dominar el temple magnífico de nuestro pueblo. Basta observar cómo han sabido perder, ante Italia, el equipo español, el austriaco y el checoslovaco y darse cuenta de que los vencidos han sido los triunfadores morales.

Décimo: Considerando que la ley vulnera la Reforma Agraria, que reserva al Estado la reforma agraria.

Décimo: Considerando que las Cortes actuales han aprobado la Ley de Reforma Agraria en la cual podria apoyarse la de contratos de concurso.

Décimocuarto: Considerando que la Constitución, en su artículo 21, dice que «el derecho del Estado español prevalece sobre el de las regiones autónomas en todo lo que esté atribuido a la exclusiva competencia de éstas en sus respectivos Estatutos».

Décimoquinto: Y como que el Estatuto Xpañol es la Ceda y, por lo tanto, la Lliga.

Por todo lo cual el Tribunal de Garantías Constitucionales Falla y Arrstra:

Que se pasa por el entremuslo el Parlamento de la Región Autónoma, la Constitución y la República.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi
de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASTÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

Sra. Cecilia
¡Pierde el tiempo esta mujer!

Sra. Cecilia
De perderlo me resigno,
amor mio, yo tambien,
si no plato pide a gritos;

Sra. Cecilia
No, no lo hará mentiras den
rendimiento los grafitos
y carburos de Rinier.

Como un hombre bien regenta
la casa Eudaldo Roger,
cuyo fortunio aumenta
que es una barbaridad.

I així tot de cap a peu.

Aquest Eudaldo és un dels autors més simpàtics que coneixem.

Recomanem la lectura de les seves obres als que no giron rodó del tot. Al cap de cinquanta pàgines ja es mossegaran la cu.

Per manca d'espai no podem parlar d'El Monstruo, una de les produccions més celebrades del surrealist Morell.

De totes maneres, ens en ocuparem abans de fer-ho En Montoliu, el qual ha anunciat la critica per al mes de febrer de l'any 1967.

Paca

I Ay, don Roque, si una maïsa
recibia de aquell beso!

LA POLÍTICA D'EN PICH

A Catalunya li calen victòries morals

La Noche de dilluns publica un editorial que s'ha guanyat de llarg una merescuda immortalitat. Igualment qui en pugui ésser l'autor, però si no fos que el senyor Pich i Pon no sap escriure, no tindriem pas altre remei que atribuir-li aquesta sensacional piquiponiana.

L'article, amb un to molt seriós, parla de l'actual moment polític. Però arriba un moment que diu el següent:

No queremos que en los primeros pasos, naturalmente, vacilantes de nuestra autonomía, se malgasten energías que conviene reservar para empresas de mayor envergadura que se pudiesen presentar. Debemos siempre cargarlos de razón, para que incluso una derrota pueda ser útil para revelar a todos el temple magnífico de nuestro pueblo. Basta observar cómo han sabido perder, ante Italia, el equipo español, el austriaco y el checoslovaco y darse cuenta de que los vencidos han sido los triunfadores morales.

Sí aquesta obra los coneiguda com mereix ésser-ho, nosaltres en fariem una crítica que deixaria astorat Lluís Muntanyà (critic eventual i castigador etern); però com que ens temem que Lluvia de perlas és amb prou feines coneiguda d'un u per cent dels nostres lectors, el que cal és fer-ne un petit mostrar. Si existeix un peix que es porta l'oli, hem d'admetre el fet que certes obres es porten la critica feta. Això ens estalvia d'inserir-hi.

Heus ací una lliçó de prudència política que la Lliga lamentarà no haver posat en circulació. Sí, senyors: l'important no és guanyar. El que cal als pobles grans i laboriosos és perdre i, si po ser tenint tota la raó, encara millor.

Com diu mol bé La Noche, ya es hora que nuestros políticos acaben con la leyenda de que los catalanes no han sabido dominar el temple magnífico de nuestro pueblo.

Y si otra al cuello janás te hubiese, aunque más bello que el mío fuese, vibras seas que al pecho clava lancetas feas sucias de baba,

(Cau el teló i cau un meló al cap de l'autor.)

El poema segon de Lluvia de perlas fa així:

Sra. Cecilia
(apareciendo en escena atraída por las carcajadas de su esposo)
¿Quién así te ha hecho reír?

Sra. Roque
Susanita,

Sra. Cecilia
¿Qué quería?

Sra. Roque
Lo de siempre.

Sra. Cecilia
¡Ya es pedir!

Sra. Roque
Amor siente que la guía hacia nos para saber cómo sigue don Benigno.

Sra. Cecilia
¡Pierde el tiempo esta mujer!

Sra. Cecilia
De perderlo me resigno, amor mio, yo tambien, si no plato pide a gritos;

Sra. Cecilia
No, no lo hará mentiras den rendimiento los grafitos y carburos de Rinier.

Como un hombre bien regenta la casa Eudaldo Roger,

cuyo fortunio aumenta que es una barbaridad.

I així tot de cap a peu.

Aquest Eudaldo és un dels autors més simpàtics que coneixem.

Recomanem la lectura de les seves obres als que no giron rodó del tot. Al cap de cinquanta pàgines ja es mossegaran la cu.

Per manca d'espai no podem parlar d'El Monstruo, una de les produccions més celebrades del surrealista Morell.

De totes maneres, ens en ocuparem abans de fer-ho En Montoliu, el qual ha anunciat la critica per al mes de febrer de l'any 1967.

Paca

I Ay, don Roque, si una maïsa

recibia de aquell beso!

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi

de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASTÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

Sra. Cecilia
¡Pierde el tiempo esta mujer!

Sra. Cecilia
De perderlo me resigno, amor mio, yo tambien, si no plato pide a gritos;

Sra. Cecilia
No, no lo hará mentiras den rendimiento los grafitos y carburos de Rinier.

Como un hombre bien regenta la casa Eudaldo Roger,

cuyo fortunio aumenta que es una barbaridad.

I així tot de cap a peu.

Aquest Eudaldo és un dels autors més simpàtics que coneixem.

Recomanem la lectura de les seves obres als que no giron rodó del tot. Al cap de cinquanta pàgines ja es mossegaran la cu.

Per manca d'espai no podem parlar d'El Monstruo, una de les produccions més celebrades del surrealista Morell.

De totes maneres, ens en ocuparem abans de fer-ho En Montoliu, el qual ha anunciat la critica per al mes de febrer de l'any 1967.

Paca

I Ay, don Roque, si una maïsa

recibia de aquell beso!

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi

de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASTÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

Sra. Cecilia
¡Pierde el tiempo esta mujer!

Sra. Cecilia
De perder